

ПРИКАЗКА ЗА ТЕБ

Анелия Кирчева

“Елате при мен всички, които сте отрудени и обременени, и аз ще ви дам почивка... и ще намерите покой на душите си. Защото Моето иго е благо и Моето бreme е леко.” /Матей 11:28-30/

Почивка... покой на душата... благо... леко...

Вероятно си християнин и тези думи ти звучат познато, но от дълго време (още от времето на спасението ти) не ги преживяваш. Питаш се: защо? Или се опитваш да отречеш празнотата, която чувстваш в душата си, замаскирайки я с

нагласена усмивка и/или “християнски” дела. Но когато останеш насаме със себе си, някои въпроси те връхлитат отново и не можеш да избягаш от тях:

Защо нямам удовлетворение? Къде е почивката, която обеща Христос? Как да намеря покой на душата си? Защо Неговото

“бреме” ми тежи?...

И, както всеки път, си отговаряш със същия погрешен отговор:

“Трябва да работя по-усилено!”

Но като хамстера на своето колело, след дни и седмици напрегнато катерене се оказваш отново на същото място, със същите въпроси.

Къде е Неговият “покой”?...

Искам да ти разкажа една приказка.

Имало едно време един цар. Той притежавал могъща сила и небесни способности. Но нещо се случило - царят се влюбил! Обаче не в момиче от царски род, а в момиче от простолюдието. И не можел да я покани в палата си, защото била мръсна, оцапана и миришела лошо.

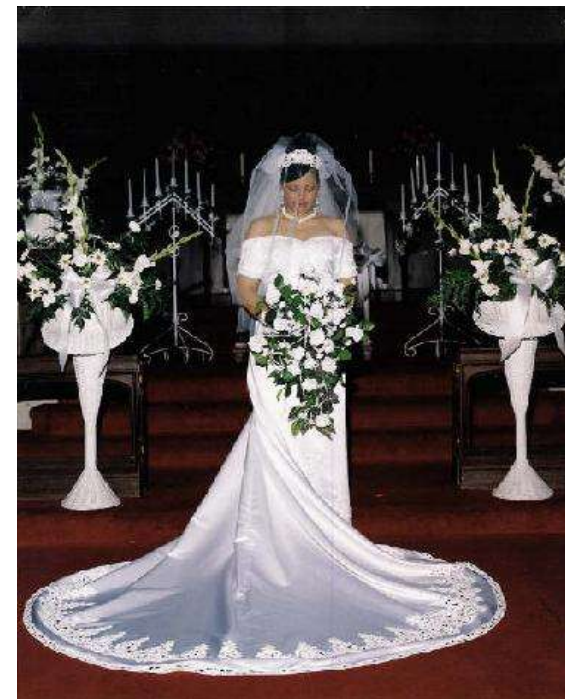
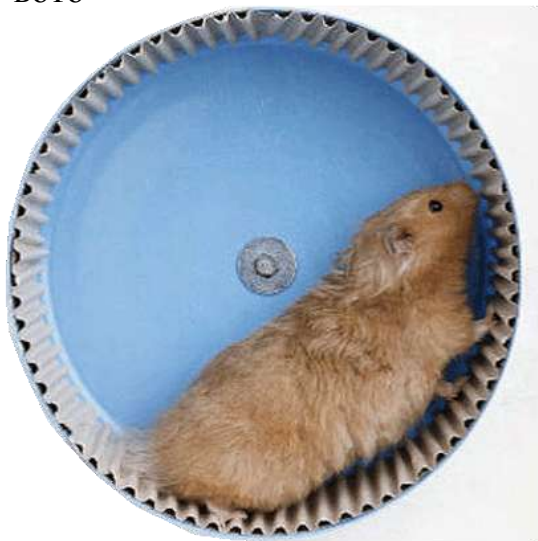
Но понеже толкова много я обичал, решил да стане като нея – момче от простолюдието. Свалил царската корона, съблякъл царските дрехи, хвърлил царския жезъл – и всичко това заради тази, която обичал!

Така заживял сред хората. И можел да върши всякакви вълшебства – да превръща водата във вино, да изцелява болни от всякакви болести, да възкресява мъртви, да умножава храната на гладните, да спира силата на вятъра, дори можел да ходи по водата... И на всички разказвал за своето царство. Но хората не му вярвали и един ден го убили. Тежка и болезнена смърт. Едни се радвали, други плачели...

А на третия ден станало чудо! Той оживял! И отново сложил царската корона. Намерил своето момиче и отворил пред нея кутийката с годежния пръстен. Преливаща от радост, тя отговорила:

- Да!

Тогава сам царят я измил, изчистил, окъпал и осветил. С божествен лосион изтрил всяко черно петно, а с небесен крем против бръчки изгладил всеки недостатък. Облякъл я с бяла рокля от святост, а около шията ѝ сложил огърлица от праведност. Поръсил я с парфюм от райско благоухание. Изваял я свята, непорочна и я украсил със своята слава.

“...Христос възлюби
църквата и предаде Себе
Си за нея, за да я освети,
като я очисти ... за да я
представи на Себе Си
църква славна, без петно
или бръчка, или друго
такова нещо, а да бъде
свята и непорочна”.
/Ефес.5:25-27/

Защо направил всичко това?

За да я представи на себе си като своя съпруга! /Ефес.5:25-27/
Погледнал я отново и от възхищение дъхът му спрял... Била най-красивата булка!!
И вдигнали чудесна сватба. Всички яли, пили и се веселили...

Такива са приказките. Но тази е истинска. И различна – защото ти участваш в нея. Сега, ако се осмелиш да повдигнеш булото и надникнеш в очите на булката, онова, което ще видиш, ще те изуми. А то е, че **тази прекрасна невеста си ти.**

**Винаги съм мислила, че Бог не се интересува от мен,
а само от служението ми.**

Това ме караше да работя повече и повече “за Него”, но вътрешно чувствах отчайваща празнота. Участвах във всякакви служения – евангелизиране, мисионерство, ръководех основаването на 5-6 църкви... Опитвах се да удовлетвори един Бог, който сякаш не можеше да бъде удовлетворен и да ме хареса, каквито и усилия да полагам. Обичах Го и нямах проблем да умра за Него - бях жертвоготовна, защото така или иначе се чувствах нещастна и не ми се живееше.

А след 10 години такава “служение”, Бог сякаш сложи “капака” на нещастията ми - изцяло се срутих, като бомбардирана къща, и потънах в тежка депресия. Седмици наред седях на един стол вкъщи, гледайки в една точка. Страхувах се да излизам, да срещам хора или да говоря с тях. Не можех да върша нищо – нито домакинска работа, нито да си гледам детето – нищо. Не можех да ям, да спя... Дори невярващите живееха по-добре от мен. Къде беше Бог? Сякаш бях на дъното на дълбок кладенец и отчаяно Го молах за помощ, а вместо милост, Той хвърляше отгоре ми огромни тежки камъни. Невъзможно е да служиш на такъв жесток Бог!

И тогава дойде истинското ми освобождение - преминах през процес на съветничество и това изцяло преобърна живота ми. Думите на Исус се оказаха верни: “И ще познаете истината, и истината ще ви направи свободни”/Йоан 8:32/. Бог ми показа погрешната ми представа за Него и за мен самата, която съм възприела още в родното ми семейство. С ума си знаех, че Исус ме обича, но дълбоко в себе си вярвах, че съм **необичана**. Знаех, че Бог ме приема, но вътрешно вярвах, че **не ме харесва**, че **не съм достатъчно добра** за Него. А най-силната лъжа, оказвала влияние върху целия ми живот, беше, че **съм нищо**, че **нямам стойност**.

Така постепенно Той ми откриваше лъжите и ги заменяше с истината. Показа ми, че Неговата любов не зависи от моето добро поведение, но е безусловна и непроменима (Римл.5:8). А когато започнах да Му позволявам да ми открива любовта Си, аз се влюбих в Него!

Показа ми, че съм Неговата **красива невеста** – не защото Му служи или върша добри дела, а защото още при новорождението ми Той ме направи такава, каквато да ме харесва – **ново създание!** И това е изцяло Негова работа, не моя! Винаги съм смятала, че сама трябва да стана праведна и свята чрез делата си. Осъзнах, че съм се мъчила да постигна нещо невъзможно. Единственият начин, по който мога да стана праведна, е като приема Неговата праведност – Исус (*II Кор.5:21*). Опитвала съм се да стана нещо, което **вече съм**.

А какво за моята стойност? Цената, която Бог ми е поставил, е толкова висока, че дори не мога да я напиша, без да се просълзя: Исус! Той ме оцени колкото Своя Син. Затова плати с живота (кръвта) на Исус за мен.

Това е и твоята цена!

Навярно не винаги се чувстваш толкова ценен (както и аз), но ние живеем чрез вяра, а не чрез чувства и това е истината за теб – ти струваш колкото Исус! Иначе Бог щеше да те купи с нещо по-евтино – защо да плаща толкова висока цена за нещо, което е боклук например?!

Когато някой приеме Исус, в началото е толкова радостен и щастлив и ние казваме: “Това е първата му любов!” И повечето християни споделят, че тя продължава най-много до една година и отминава. Но откакто започнах да вярвам в истините, които Бог ми откриваше, вече 6 години живея като “в първата си любов” и тя не отминава. Наистина съм щастлива. И това не зависи от обстоятелствата – преживях по-тежки обстоятелства от преди – едното от тях беше смъртта на баща ми.

Помисли си за всичко красиво в природата, което те кара да онемееш –

за всичкото злато, сребро, диаманти; за цялата земя; за космоса и звездите; за скъпоценните картини; за всички онези неща, на които се възхищаваш. Относно твоята стойност, Бог те постави **над** всичко това. Той те оцени по-високо от тях, затова не даде живота Си за никое от тези неща, но го даде за теб! И когато мисли за теб, си казва:

- Заслужаваше си!

От мига, в който каза своето “да” на Христос, ти си Неговата невеста. И нищо не се е променило оттогава. Погледни в очите Му! Там гори все същият влюбен блясък...